

mama! Še zdaj nisem rekla: amen. Oh, mama, zakaj ne morem? Pomagajte!»

Na mizi je še brlela medla ponočna lučca, v okna so se zaganjale vešče. Danica odpre oči in vidi, da je sanjala. Morda je pa le resnica. Vstane in gre pravit lepe sanje svoji mami.

Kdo opiše strah, grozo in žalost uboge deklice, ko ni mogla mamice prebuditi in je šla klicat sosede, ki so prišle in ji povedale, da se njena mamica ne prebudi nikoli več.

*

Dolgo je žalovala za dobro mamico. Njeno naročilo je zvesto izpolnjevala. Vsak večer je došla mamica, jo je odela in blagoslovila. Priplaval je z višav njen angel, ki je nad njo razprostrl svoja krila, da je spala.

Prišli so na pot Daničine mladosti tudi tisti časi, ki se jih je bala že njena mamica. Trnje težav in beda v življenju sta silili deklico na lepša pota, na gladke steze, a nevarnejše njeni nedolžnosti. Sedaj je šele spoznavala opravičeno bojazen svoje mamice na smrtni postelji. Izkušnje so jo vabile na pota nepoštenosti, pa jo niso izvabile. Vedela je, da jo varuje angel varuh in pa pokojna mamica, pa jo je mahnila brezskrbno neki dan mimo največjih nevarnosti in izkušnjav. Vablivo se ji je zdelo življenje brez težav, brez truda in bridkosti, pa se ji je zahotelo po njem.

Tisti večer ni opravila večerne molitve. Pozabila jo je. Tisti večer tudi ni bilo mamice, ni bilo angela. Prebudila se je ponoči in je izkušala moliti, pa tudi ni mogla, zakaj neki skriven glas ji je zašepetal: Večerno molitvico opravljaj zvečer. Kako moreš reči: Ljubi angel, varuh moj, mene varuj ti nocoj; ako moliš zjutraj?

Danica se je spomnila onega groznega večera, ko ji je poslednjič priporočala mamica: Moli, moli! Spomnila se je, da je mamica vedela, zakaj ji to priporoča. Zavedala se je, da nekaj ni prav storila in s solzami je močila svoje zglavje.

Poslej je vedno zvesto izpolnjevala mamičino naročilo, pa je tudi ostala pridna in poštena.

Mamica jo je vsak večer pogrinjala in blagoslavljal, in angel je razprostiral nad njo svoja krila.

Šopek pesemc na grob materi.

Otroci, prosite meni za smrt!

*„Vzredila sem vas, vzgojila sem vas,
in vsak ima kruha — za silo;
življenja dovolj mi je bilo!*

*Nič dobrega nimam: život moj je strt,
otroci, zdaj prosite meni za smrt,
ker smrt je edino rešilo!“*

Za tebe ne bo preteško slovo,

od žitja res nimaš užitka;

umem, da si željna počitka!

Beseda pa taka prodira srce,

četudi obenem hladi nam gorje,

tolažba je blaga — a bridka!

Proti domu.

*V ozadju Pohorje leži,
pod njim se cerkvice blesti;
oj, ljubi kraj, moj rojstni raj,
pozdravljen mi!*

*Da tovor nesel bi težak,
tako zastaja mi korak,
in prsi mi nocoj duši
ta gorski zrak . . .*

*Kako po tebi si želim,
kako po tebi hrepenim!
In vendar — oj! — kako nocoj
se te — bojim!*

*Med drevjem se beli že dom,
a v moji duši raste dvom:
Bog ve, Bog ve, če živo še
jo videl bom!*

Ali me poznaš še, mati?

*Ali me poznaš še, mati?
Svoj pogled upira v me,
in oči ji oméglele
hipno zablesté.*

*Rada bi mi nekaj rekla,
glas ji v prsih obtiči,
iz oči pa njena duša
jasno govori.*

*S trudno glavó mi pokima:
„O, moj ljubi, dragi sin!“
Hoče kvišku, pa omahne
groznih bolečin.*

*Govori še o ljubezni,
ki navdaja ji srce,
ki do zadnjega utripa
v smrti ne zamre.*

Enkrat me še prekriži!

*Ko v zibelki sem dremal,
si križala me često,
da angel varuh v spanju
bi varoval me zvesto.*

*S tem znamenjem sva prvič
se v mestu poslovila,
in rada si ga vedno
v slovesu ponovila.*

*In kadar sem odhajal
na pašo ali k šoli,
prekrižati me nisi
pozabila nikoli.*

*Enkrat me še prekriži
na vroče moje čelo,
da bo življenje moje
tvoj blagoslov imelo!*

*Enkrat me še prekriži,
okrepi v duši nade,
da vidiva se zopet,
ko zemlja name pade!*

L. Černež.

